

Mistrovství Evropy 2006 – Francie, Morzine aneb obhajoba titulu mistryně Evropy

Letošní zápolení o tituly mistrů Evropy v paraglidingu se událo v malebném horském městečku Morzine v Savojských Alpách v první polovině července (1. - 16. 7.). Celkem se zde sešlo 113 pilotů a 16 pilotek ze 30 evropských zemí.

Čest České republiky přijeli hájit Martin Orlik, David Ohlídal, Tomáš Brauner, Hanka Vrbenský, František Pavioušek, Hanka Matyášková a já (Petra Krausová).

Prvního července pořadatelé vyhlásili letošný den věnovaný pouze bezpečnostnímu briefingu a úvodnímu ceremoniálu. Vzhledem k nádhernému termickému počasí bylo opravdu těžké udržet piloty na

zemi, ale našemu vzornému team-leaderovi (nebo team-dealerovi :) Orlikovi se to nakonec podařilo. Dobrým argumentem byla vzpomínka na loňské MS, kde při podobné akci chtěli nepřítomné piloty vyřadit ze soutěže. Pravda, prezenci listinu jsme museli podepsat, ale vzhledem k obsahové stránce briefingu jsme později litovali, že jsme přece jen nebyli raději ve vzduchu. Například bez informace, že „pokud ležící pilot nemá tep, nebude již pravděpodobně naživu“, bychom se asi lehce obešli a konečnou zdravotně absolvoval každý z nás jako povinnou součást základního kurzu paraglidingu.

Následovala promenáda týmů městským a přivítání obyvateli Morzine. Zlatým hřebem večera pak byla výborná večeře v Les Gets a vyprávění „balónoletce“ Bertranda Piccarda o obletění Země.

Druhého července jsme vyjeli na startovnístě Mt. Cherry (lanovkou z městečka Les Gets – čti „ležě“) abychom odstartovali závod. První kolo by 70 km dlouhý race. Pozici favorita potvrdil Chriegel Maurer (úřadující mistr Evropy), když doletěl do cíle jako první před Aljažem Valičem a Christianem Tammegerem. Z našich doletěl nejlépe David na desáté pozici, do cíle to nakonec dotáhli všichni Češi.

Čeští tým při společné modlitbě

Další dva dny se nesly ve znamení bouřek. Přestože meteorologové bouřky jasně předpověděli, plánovala task committee poměrně dlouhé disciplíny, které se pak v půlce trati rušily. Asi jim nikdo neřekl, že stačí letět kratší kolo a i tak bude ten nejlepší v cíli nejrychlejší...

Alespoň dobrým jídlem jsme si pak zpravovali náladu. Když nám Hanka uvarila výborné kotlety na smetaně, neudržel se dokonce ani vegetarián Tomáš a „ochutnal“ nám půlku večere pro čtyři lidi :).

Další den se počasí zhoršilo už kolem poledne a do závodu jsme ani neodstartovali. Ve čtvrtek byla předpověď tak pesimistická, že jsme ani nevyjeli na kopeček a místo toho jsme si udělali výlet na italskou stranu Mt. Biancu do vesničky Courmayeur.

Tam jsme navštívili ratovou skolu našeho kamaráda - pilota Davida a dopili hladinou adrenalinu v kvi alespoň na dvíkové vodě. I když popravdě řečeno, nejvíce adrenalinu si užil asi David (šéf raftu), který usoudil, že sportovci jako český tým to přece zvládnou bez přípravy na klidné vodě a nechal nás nastoupit přímo do čtyřkových přejíky netušíc, že si někteří z nás pletou pravou a levou, a tudíž ho nebudou tak úplně poslouchat. Ale zvládnout jsme to bez koupání a následovala odpolední procházka na zmrzlinu a návštěva místní pizzerie. Naše oblíbené „uno litro

Petra Krausová

vino rosso“ jsme opakovali asi o něco déle, než jsme měli, protože vstávání následující ráno bylo opravdovým utrpením. Navíc se začalo mluvit o dopingových testech pro vybrané piloty a nebyli jsme si jisti, jak moc by dopingovým komisurům vadil zbytkový alkohol v krvi (nebo zbytková krev v alkoholu?) To nešťastné ráno se pořadatelé rozhodli pro výjezd do Samoens vzdáleného přes půl hodiny autem a opravdu jsme si oddechli, když se ukázalo, že na přistání přší a létání nehrozí. Naši oblíbenou předstartovní modlitbu

„hlavně ať se nikomu nic nestane“ jsme ten den pozměnili na „hlavně ať se nikomu z nás nedejda zle v mikrobusu“.

V sobotu přišel team-leader Orlik s pozitivními zprávami. Čeká nás prý šest dní nádherného počasí. Co víc jsme si mohli přát...

Češi se rádi fotí. Kdekoliv a s kýmkoliv. Tentokrát s hudebníky skupiny The Ventilators

Po výjezdu na start Mont Cherry nám začalo být jasné, že 47kilometrová disciplína „elapsed time“, kde se počítá každému pilotovi individuální čas startu ze startovní kružnice, by mohla zamíchat pořadím. Karel se rozhodl spolehnout na body za odvalu při brzkém startu a vydal se na trat suverénně první. První také protínal cílovou pásku, tudíž v našich očích zvíťazil systémem startů. V průběhu odpoledne se však podmínky rychle zlepšily a „opravdový“ vítěz kola Urban Valič, který se fakt nebojí šlapat do spedy svého Maguse, uletěl trat skoro o 20 minut rychleji než Karel, za pouhou hodinu a dvanáct minut. Ale i tak si Karel pochvaloval, že se mu dobře letělo, protože kolem sebe neměl obvyklou tláčenici a čtáctě místo v kole také není k zachzení. Mě toto kolo posunulo až na průběžnou čtvrtou pozici v pořadí žen se znatelnou bodovou ztrátou a bylo jasné, že obhájit titul bude boj.

Daleko větší smůlu měl však v tento den náš pilot a team-leader Martin Orlik, který při průletu cílovou páskou na piním speedu potkal uplav za vrchikem pilota střežícího sprábu přímo nad prostorem cíle. To se zkrátka neudělá! Normální je popaletet stranou a teprve potom případně použít vykšesávací manévry. Po kolapsu se část Martinova vrchiku zachytila o strom a odnesl to našťásti „jen“ zlomenou patou. Po složitém rozhodování v nemocnici v Thononu se doktoři po dvou dnech rozhodli pro operaci. Páci o Martina v nemocnici jsme raději ještě pojistili každodenní telefonáty našeho francouzského kamaráda, pilota doktora Huberta. Díky Huberte, moc jsi nám pomohl! Ten nás nakonec ujistil, že je vše v nejlepšímu pořádku a operátor je schopný, tak nám snad Oslík rychle sroste.

V neděli jsme vyjeli na start a až do půl čtvrté odpoledne jsme měli trénink práce

s GPS. Co půl hodiny se totiž měnilý úsudek komise plánující trati a s nimi i úkol. Připomínalo mi to celé vycvíc našich "madých a nadájných", když jsem se je snažil naučit nedělat chyby v nastavení GPS. Ten den mě přijela podpořit Luise Crandall, úradující mistryně světa, která se rozhodla sledovat letošní Evropu jen z tribuny diváků. Po neo-tevření startovního okna jsme sili na přistání a věnovali se společně náhradnímu programu. Začali jsme „samozřejmě“ sportem, nemůžu zdát moitu naše zmatené pobíhání po tenisovém kurtu nazvat tenisem :), ale nás to bavilo a žízeň po takovém pobíhání stojí za to. Výběr ze Staropramenu, Plzně a Kozla se ukázal být dostatečující a napříště jen schází některý z pivovarů přesvědčit, aby se stal hrdým sponzorem našeho týmu :).

Jako taktická a mentální příprava na pondělí, 88 km dlouhý race, se večírek

ukázal jako správná volba. Letěl se trojlůhelník s jedním ramenem až k Ženevskému jezeru a druhým ramenem na náhorní platině kousek od Mleussy, s cílem v Les Gets. Byla to nádherná trať a do cíle doletělo celkem 46 pilotů. Nejrychleji to zvládli italský pilot Luca Donini a začal tak upevňovat svoji pozici na čelních příčkách závodu. Nejlepší z českých pilotů byl Tomáš na sedmé příčce v kole a pátý v průběžném pořadí. V soutěži týmu vedlo Švýcarsko, my jsme byli na páté příčce, odhodlaní bojovat i přes Orlikovu absenci a zamítnutí naší žádosti o náhradníka pro český tým. Mně se začalo dařit a doletěla jsem na čtrnáctém místě v kole, čímž jsem se vyhnula dem vedení ženské soutěže.

Další ráno jsme byli připraveni na 91 kilometrů dlouhý race, který nás zavedl až ke startovnímu Plain Jeux, které bývá

Tomáš Brauner

častým otočkám při letech ze Chamounix. Nádherné skály s překvapivě silnou turbulencí byly prověřkou sebedůvěry každého z pilotů. Uprostřed skal jsem nevěděla, jestli se soustředit na let nebo se kochat. Asi jsem to s tím kocháním přehnal a přiletěla do cíle více než půl hodiny po vítězi a můj náskok v ženské soutěži se snížil na pouhých pár bodů. Zato Tomášovi tohle kolo padlo jako na míru a doletěl do cíle jako čtvrtý, čímž se posunul na průběžné třetí místo.

Před dalším kolem jsme začali mít smíšené pocity, ale touha polepšit si v týmové soutěži nám dodávala chuť do závodění. Předposlední letový den vyspali kolo 54,8 km s cílem v Samoëns a předpověď fíkala – spěchejte, budou bouřky. Snažili jsme se proto spěchat a při prvním zahájení byla již značná část pilotů v cíli.

A tak jsme měli páté platné kolo, které vyhrál Alijaž Valič před Lucou a Chriegelem. V první partice se podařilo doletět Davidovi, Tomášovi a mně. Tím jsme vybojovali průběžnou třetí příčku v týmech, já si upevnila vedení o zlatený náskok a Tomáš udržel bronzovou příčku.

Poslední závodní den, který měl rozhodnout o konečných výsledcích, se francouzský tým snažil prosadit kolo, které by námachalo pořadím za každou cenu. A tak nám nejprve naplánovali úkol do Annecy při kterém bychom letěli přeskok údolí asi 12 kilometrů dlouhý a zakladu mraků byly ostravdu nízké... Nic naplat, český tým minulým kolem odsunul Francouze z mezdálových pozic a ti se nechtěli vzdát bez boje. Nakonec dostali alespoň částečné rozum a vzali na vědomí nízké dostupy a možnost bouřek a přepsali kolo na 43kilometrový race po údolí Morzine. Nejdivně jsem se snažila letět takticky a jen si držet konkurentky pod sebou, ale to mně brzy přestalo bavit a vydala jsem se závodit s mužským osazenstvem startovního pole. V půlce kola jsem se už strkala s přední skupinkou a začínala věřit, že by mi titul nemusel utéct. Pak začalo přšet a kolo bylo zrušené ještě ve vzdutí. A tak hurá na přistavačku do Morzine a uvědomit si, že je konec! A že to vlastně dobře dopadlo, pokud nepočítáme Oslíkovu patu. Mistr Evropy se stal Luca Donini (Gradient), druhé místo obsadil Chriegel Maurer (Advance) a třetí místo vybíjoval, stejně jako na předchozím mistrovství Evropy, Tomáš Brauner (Mac Para). Další pořadí českých pilotů: 6. David Ohlidal (Axispara) 6., 16. Karel Vrbenický (Mac Para), 26. František Pavloušek (Axispara). V týmovém pořadí opět dominovali Švýcaři před Itálií a třetí příčku jsme, ač oslabení o jednoho pilota, vybíjvali my, Češi!

Mně, Petře Krausové (a mému Magusu od Mac Para) se podařilo obhájit titul mistryně Evropy před Ewol Wisnierskou (Advance) a Caroline Brille (Advance). Hanka Matyášková (Gradient), která ještě před posledním kolem byla čtvrtá, obsadila nakonec osmou příčku. Na její první účast v českém repertáru to ale, myslím, není vůbec špatné.

Oba letošní mistrovské tituly si tak odvezli čeští výrobci padáků – Mac a Gradient – a venku teď mají co dohánět! :)

Závěrem bych chtěla poděkovat všem, kteří mi věřili, i když jsem na začátku letošní sezony formu spíš hledala než předváděla. Můj velký dík patří Petru Rečkovi nejen za to, že mi nepřestal věřit a ušil konkurenceschopné křídlo, ale také za to, že nás přijel podpořit a oslavit s námi tenhle triumf :). No a nemůžu zapomenout ani na díky Martinovi a Atonovi, že byli doma vzorní a počkali na mě :).

Ted už mě čeká jen důležité rozhodnutí, zda se žít seriózní práci nebo být pi-

Nejlepší ženy...

Nejlepší muži...

Nejlepší češi...

lotkou, protože jsem se přesvědčila o tom, že oboji dohromady zodpovědně dělat nejde. A tak doufám, že prostrasky, které LAA dostává přiděleny ze státního rozpočtu za naše výsledky, budou účelně rozděleny na přípravu a závody především těch, kteří se na jejich získání podíleli a bude nám tak umožněno dostatečně trénovat a přivážet tituly i z dalších mistrovských soutěží.